

Đề bài

Hãy kể lại câu chuyện
Thánh Gióng
bằng lời kể của em và
nêu một vài cảm nhận
của em về câu chuyện
đã kể.

Bài làm

*Ôi sức trẻ! Xưa trai Phù Đổng
Vươn vai, lớn bổng dậy nghìn cân
Cuỡi lưng ngựa sắt bay phun lửa
Nhổ bụi tre làng đuổi giặc Ân.*

Đó là hình ảnh phi thường của Thánh Gióng. Hình ảnh ấy đã đi vào tâm trí của bao người, in đậm trong lòng mỗi chúng ta.

Câu chuyện kể về Thánh Gióng thật li kì. Chuyện kể lại rằng: Đời Hùng Vương thứ sáu, ở làng Gióng (nay thuộc huyện Gia Lâm – Hà Nội) có hai vợ chồng nghèo chăm chỉ làm lụng và có tiếng là phúc đức. Họ chỉ mong mỗi có một đứa con. Một hôm bà vợ ra đồng trông thấy một dấu chân rất to, liền đặt bàn chân mình lên ướm thử. Thế rồi về nhà bà mang thai, mười hai tháng sau bà sinh một cậu bé mặt mũi khôi ngô. Hai vợ chồng mừng lắm. Nhưng thật kì lạ, cậu bé lên ba tuổi nhưng vẫn không biết nói, biết cười, cũng chẳng biết đi, cứ đặt đâu thì nằm đấy.

Lúc bấy giờ có giặc Ân sang xâm chiếm nước ta. Thế giặc rất mạnh, nhà vua vô cùng lo sợ, bèn sai sứ giả đi khắp nơi rao tin tìm người tài giỏi giúp nước. Nghe tiếng rao, cậu bé bỗng dung cất tiếng nói: “*Mẹ ra mời sứ giả vào đây*”. Người mẹ ngạc nhiên và làm theo ý con. Sứ giả vào, cậu bé bật dậy bảo: “*Ông về tâu với vua sắm cho ta một con ngựa sắt, một cái roi sắt và một tấm áo giáp sắt, ta sẽ phá tan lũ giặc này*”. Sứ giả về tâu vua. Nhà vua truyền lệnh làm gấp những vật mà cậu bé đã dặn.

Càng lạ hơn nữa, sau khi gặp sứ giả, cậu bé lớn nhanh như thổi. Cơm ăn mấy cũng không no, áo vừa may xong đã chật. Cha mẹ cậu bé làm ra bao nhiêu cũng không đủ nuôi con, đành phải cậy nhờ người hàng xóm, láng giềng. Bà con đều vui lòng gom góp gạo nuôi chú bé, vì ai cũng mong muốn chú giết giặc, cứu nước.

Mấy hôm sau, sứ giả đem ngựa sắt, roi sắt, áo giáp sắt đến. Cũng lúc đó, giặc ồ ạt kéo đến chân núi Trâu. Thế nước rất nguy, người dân lo sợ. Chú bé vùng dậy, vươn vai một cái bỗng trở thành một tráng sĩ mình cao hơn trượng, oai phong dũng mãnh. Tráng sĩ bước lên võ vào mông ngựa. Ngựa bỗng hí dài mấy tiếng vang dội. Tráng sĩ mặc áo giáp, cầm roi, nhảy lên mình ngựa. Ngựa phun lửa, tráng sĩ thúc ngựa phi thẳng đến nơi có giặc, đón đầu chúng đánh giết hết lớp này đến lớp khác, giặc chết la liệt. Rồi roi sắc bị gãy. Tráng sĩ bèn nhổ những bụi tre cạnh đường quật vào giặc. Giặc chỉ có con đường chết, đám tàn quân giẫm đạp lên nhau chạy trốn, tráng sĩ đuổi đến chân núi Sóc. Đến đây, tráng sĩ cùng ngựa lên đỉnh núi, cởi giáp sắt bỏ lại, rồi cả người lẫn ngựa bay lên trời. Đất nước lại trở về thái bình, muôn dân hạnh phúc.

Để tưởng nhớ công ơn, vua Hùng Vương phong tráng sĩ là Phù Đổng Thiên Vương và lập đền thờ ngay ở quê nhà. Hiện nay vẫn còn đền thờ ở làng Phù Đổng, tục gọi là làng Gióng. Hàng năm, đến tháng tư, làng mở hội to lắm. Người ta kể lại rằng những bụi tre đằng ngà ở huyện Gia Bình có màu vàng óng là do ngựa phun lửa bị cháy, còn những vết chân ngựa ngày ấy nay thành những ao hồ liên tiếp. Người ta còn nói là khi ngựa phun lửa, lửa đã phun cháy một làng, làng ấy về sau gọi là làng Cháy. Đây là những dấu ấn lịch sử để lại từ buổi đầu giữ nước.

Hình tượng Thánh Gióng trong câu chuyện trên mang màu sắc thần kì, là biểu tượng rục rỡ của lòng yêu nước, sức mạnh bảo vệ đất nước. Đây cũng là ước mơ của nhân dân ta ngay từ buổi đầu lịch sử về người anh hùng cứu nước chống ngoại xâm.